

θους, ὅπου ἡ ζηφερὰ παράδοτις παρίσταται μὲ τὰ πιστότερὰ χρώματα. Εἶναι ἐπρόκειτο ἡμεῖς νὰ ἔχεις ωμεν μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου μυθοιογράφου καὶ νὰ θέσωμεν αὐθαδη χεῖρα εἰς πολύτιμον κειμηλιοθήκην, ἡθέλαμεν προτιμῆσει τὸν Βαβερλέου, τοὺς Καθαριστάς, τὴν Φυλακὴν τοῦ Ὀδειριούργου, πάντα τέλος ἐκεῖνα ἐν οἷς ὁ πατρι-ωτισμὸς συνδέεται μὲ τοὺς κυριωτέρους χαρακτῆρας τοῦ δράματος. Οἱ ἥρωες τοῦ Οὐάλτερ Σκώτ εἶναι Σκώτοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀνθρώποι πάντοτε, καὶ κατέχουσιν εἰς μέγαν βαθμὸν τοὺς τυπικοὺς καὶ οὐσιώδεις ἐκείνους χαρακτῆρας, οἵτινες ἐπανευρίσκονται εἰς πάντα αἰῶνα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν τῶν ἡθῶν καὶ τῶν ἔθνων. «Προνόμιον τοῦ Μολιέρου καὶ τοῦ Οὐάλτερ Σκώτ, λέγει ὁ Joffrey, εἶναι ὅτι πανταχοῦ ἐννοοῦνται καὶ πανταχοῦ συγκινοῦσι.»

**

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ.

Ἐστὴν ἔρημῇ σου ἔρχομαι καὶ πάλιν ἐκκλησίᾳ,
Ἄγαπημένη Παναγίᾳ, χλωμή μου Παναγίᾳ.
Ἔλθα τὸν πόνον νὰ Σου εἰπῶ που ἔχω 'στὴν καρδιά μου'
Δὲν ἔχω ἄλλον ἀπὸ Σὲ, τὸ ξεύρεις Δέσποινά μου . . .
Μάνα τοῦ κόσμου! Πρέψθασε, ή χάρι Σου ἀς μὲ φύγη.
Μ' ἀρέβωστης' ή Μαρία μου, φοβοῦμαι μὴν 'πεθάνω!

Βασιλίσσα τῶν οὐρανῶν, λευκὴ τοῦ κόσμου σκέπῃ!
Μονάχο τώρα ή χρυσὴ εἰκόνα Σου μὲ βλέπει . . .
Οὐχ! δὲν ἥθεις σήμερα 'σάνν' ἄλλοτε μὲ ἐμένα,
Ν' ἀνάψῃ τὰ καντίλια Σου καὶ κρέμουνται σθυμένα...
Πιούς θὰ Σου φέρνει, Δέσποινα, 'στὴν ἔρημια λιέναι,
Ανίσως ή Μαρία μου, ἀνίσως ἀποθάνω;

Οὐχ! δὲν 'πῆγα σὲ γιατροὺς, γλυκειά μου Παναγίᾳ,
Ἔλθα Σ' 'Εσένα νὰ τὸ εἰπῶ νὰ γιάνης τὴ Μαρία!
Αγ! Σ' ἐξορκίζω 'στὴν ἴμματια τοῦ τέκνου Σου τὴν πρώτη,
Στὸ πρῶτον του χαμόγελο, 'στὴ σκεπτική του νειότη,
Σ' ὄρκιζω 'στὸ βαρὺ σταύρο, 'στ' ἀκάνθινον στεφάνι,
Νὰ γιάνης τὴν Μαρία μου, γιατὶ θὰ μου πεθάνει . . .

Αγ! κάρε μου τηνε καλὰ, καλή μου Παναγίᾳ,
Λαμπάδα 'στὴν εἰκόνα Σου ν' ἀνάψω τὴν ἀγία,
Μεγάλη τὰν τὸ σῶμά της, λευκὴ σὰν τὴ ψυχὴ της;
Εμπρός Σου ν' ἀκτινοβολῇ καθὼς οἱ διθαλμοὶ της!
Αγ! κάρε μου τηνε καλὰ, ή χάρισου ἀς τὴν γιάνη,
Δὲν θέλω ή Μαρία μου, δὲν θέλω ν' ἀποθάνῃ!

Ναι! δὲν Σου ἔφερα ποτὲ λουλούδια μωρωμένα,
Αν ἔχω τὴν εἰκόνα Σου κ' ἔγω λιθανισμένα,
Αν 'στοῦ Παιδιοῦ Σου ἔκλαυτα τὰ πάθη, Παναγίᾳ,
Κ' ἔχετε ἔνα ὄνομα μαζῆ μὲ τὴ Μαρία,
Δός μου, ἀχ δός μου τῆς ζωῆς τὸ δροσερὸ θοτάνι,
Νὰ δώτω τὴ Μαρίας μου μὴν τύχη καὶ 'πεθάνει!
ΑΧΙΛΛΕΙΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΡΙ ΜΑΓΕΙΑΣ.

'Επιστολὴ δευτέρα.

(Συνέχ. καὶ τέλος. "Ιδε φυλλ. 6.)

Η σχέσις τοῦ ὑπνου πρὸς τὸν θάνατον, ἔκτος τοῦ ἔξωτερικοῦ τύπου, συνίσταται καὶ εἰς ἐσωτερικὸν ἄλλον. Καθὼς ἐκεῖνος, καὶ ὁ θάνατος δὲν καταβάλλει διὰ μιᾶς πάσας τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ, βαθμῷδὸν ἐπερχόμενος, δύναται πολλάκις νὰ σταματήσῃ χωρὶς νὰ περατώσῃ τὸ ἔργον του, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ ἐκ τούτου τὰ φρικώδη ἐκεῖνα συμβεβηκότα τῆς ταφῆς ἀνθρώπων, οἵτινες εὑρέθησαν ἀκολούθως ἀντεστραμμένοι, συνεσφιγμένοι καὶ φρικωδῶς ἡλλοιωμένοι· πολλάκις μάλιστα εὐρέθησαν ἐν τῇ λάρνακι κόφαντες τὰς φλέβας διὰ τῶν ὀδόντων των, ὅπως ἀποφύγωσι τὸν ὀδυνηρὸν τῆς ἀσφυξίας θάνατον. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι τοσοῦτον ἀληθὲς καὶ τόσον σύνηθες, ὥστε κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐμμείνωμεν, ἀφοῦ μάλιστα εἰς τὰς περὶ θαράτου ἐπιστολὰς ἡμῶν θέλομεν τὸ ἐξετάσει ἐκτεταμένως.

Όπως δῆποτε ὅμως, καὶ ἂν δὲν σαματήσῃ ὁ θάνατος ἔως ὅτου ἀποχωρισθῇ ὄλοσχερῶς ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, παρέρχονται, κατὰ μέσον ὅρον, τρεῖς ὥραι, καθ' ἃς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνακληθῇ εἰς τὸν βίον ὁ νεκρὸς, ἀν μάλιστα η σάρξ δὲν ἐποθεῖν οὔτισμὴν τινὰ βλάβην.

Ποὺ ὑπάρχει ή ἀγυρτία εἰς ταῦτα πάντα; Δὲν εἶναι ἀπλούστατος νόμος τῆς φύσεως; Καὶ ἐν τούτοις τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τοῦ ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ὄνομάζεται μύθος!

Ο Μάγος δύναται νὰ σὰς παρουσιάσῃ ἀνθρώπους ἀποθανόντας ὀπτικὴ ἀπάτη! κραυγάζουσιν οἱ μὲ βλέποντες πέραν τῆς ρύνος των πεπαιδευμένων. Ἀλλὰ τί εἶναι ὀπτικὴ ἀπάτη; ή θέα πραγμάτων μὴ ὑπαρχόντων; Ἐστω μήπως ὅμως ἐκ τῆς ὄράσεως ταύτης τῆς ψυσθοῦς, ἀφοῦ τὸ θέλετε, δὲν πηγάζουσι τὰ αὐτὰ ἀπατελέσματα ὡς εἰς ἕσαν ἀληθῆ; Ἐποθέσατε ὅτι βλέπετε καθ' ὑπνους ὥραιον ἀρχιτεκτονικὸν ἔργον καὶ τὸ βλέπετε τόσον ἴσχυρῶς, ὥστε εγερόμενος ἔχετε τὴν συνειδήσιν ἐντελῇ τοῦ ὄνείρου. Δὲν διεγείρει τὰ αὐτὰ αἰσθήματα τοῦ καλοῦ τὰ ὅποια ἡθελε παράξει ἐὰν πραγματικῶς τὸ ἐβλέπατε; Απαντήσατε εἰλικρινῶς.

Ἀπάτη λοιπὸν τῶν αἰσθήσεων εἶναι ή μαγεία καὶ διὰ τῆς ἀπάτης αὐτῆς ἐνεργεῖ; ὅχι βεβαίως ή δύναμις ἐκείνη τὴν ὄποιαν ἀποκτᾷ ὁ μάγος, ὅπως θέλομεν ιδεῖ ἀκολούθως, ή δύναμις ἐκείνη, διὰ τῆς ὄποιας ἐξουσιάζει τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου, τὴν μετα-

φέρει ὅπου θέλει, τὴν ἐρωτᾶ περὶ τῶν μελλόντων, ἐπικαλεῖται τοὺς ἀπόθανόντας καὶ συνομιλεῖ μετ' αὐτῶν, εἶναι πραγματική ἔξουσιάζει πραγματικῶς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐφ' οὐ ἐνεργεῖ καὶ ἡ ψυχὴ βλέπει παρόντα πάντα, ὅσα καλούσιν οἱ δύσπιστοι ὀπτικὴν ἀπάτην. Ἀλλὰ τὰ βλέπει μόνη ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ψυχὴ ἔχει τὴν συνείδησιν αὐτῶν. Τὸ σῶμα δὲν ἀναριγγύεται ποσῶς εἰς τὰ ὄφρατα ταῦτα.

Ἡ μὲν ψυχὴ πρόθυμος, ηδὲ σάρκες ἀσθετικὲς, λέγουσιν οἱ μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες· καταστήσατε ἔτι ἀσθενεστέραν τὴν σάρκα, ἐκμηδενίσατέ την καὶ θέλετε ἔχει τὴν ψυχὴν μόνον πρόθυμον νὰ ὑπακούσῃ εἰς ὑμᾶς αὐτούς.

Ἴδοù λοιπὸν τὸ πρῶτον μέγα μυστήριον τῆς μαγείας·

Ἡ ἐπικράτησις τῆς ψυχῆς αὐτοῦ εἰς βαθὺ μὲν τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ ἐπηρεάζηται ποσῶς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ σώματος· καὶ ἡ ἐπικράτησις τῆς ψυχῆς τοῦ ἐφ' οὗ ἐρεγρεῖ εἰς βαθὺ μὲν τοιοῦτον ὥστε νὰ ἔχῃ πεποιθησιν εἰς τοὺς λόγους ἐκείνου.

Ἀλλ' ἐὰν ἡδύνατο πᾶς τις νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, πᾶς τις θὰ εἴχε τὸν πρῶτον ὅρον τῆς ὑψηλῆς ταύτης ἐπιστήμης, ἀφοῦ φαίνεται τόσον ἀπλοῦς.

Δυστυχῶς ὅμως ὀλίγοι οἱ κλητοὶ καὶ ἔτι ὀλιγώτεροι οἱ κλυτοί.

Πολλὰ τὰ προσόντα ὅπως κατορθώσῃ τις τοῦτο καὶ ἔτι περισσότερα ὅπως διευθύνει καλῶς τὴν δύναμιν του, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου περιλαμβάνει ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολῆ μου.

—ΦΩΤΙΖΟ—

Ἐπιστολὴ Γ'.

὾πως ἡς κύριος τῶν ἀλλων πρέπει πρῶτον νὰ κρατῇς τῆς ψυχῆς σου· διὰ νὰ ὑποδουλώσῃς τοὺς ἄλλους πρέπει νὰ ἡσαι ἐλεύθερος. Ὁ δοῦλος τῶν παθῶν του εἶναι ὁ οἰκτότερος δοῦλος του κόσμου, εἶναι κτῆνος — διότι τὸ λογικόν του πνίγεται ὑπὸ τῆς σαρκός.

Καὶ ἐν τούτοις πολλοὶ καυχῶνται διότι ὑπακούωσι τυφλῶς εἰς τὰ πάθη των. Ἀναγνῶστα! ἐὰν ἡράσθης ποτὲ εύτυχὴ ἐρωτα δὲν ἐνθυμεῖται τοῦτο ὃς τὴν εύτυχεστέραν στιγμὴν τῆς ζωῆς σου; Ἐν τούτοις τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἦσο ἀνήρ, ἀναξ τῆς φύσεως, ἦσο δοῦλος.

Νὰ δύναται τις νὰ νικήσῃ καὶ νὰ μὴ τὸ κάμνη κερδίζῃ διπλῆν νίκην.

Ἐσω γενναιότερος τοῦ λέοντος καὶ θὰ καταβάλῃς τὸν λέοντα. Οἱ οὐλιοὶ διαφέρει τωματικῶς

κατά τι ἀπὸ πάντας τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους; ὅχι βέβαια· ἡθέλησε νὰ γίνη ἵσχυρότερος τῶν λεόντων καὶ ἔγινεν ἀπαξέκινδύνευσε, καὶ τοῦτο διότι ἔχων σύντροφον μεθ' ἔαυτοῦ δειλὸν ἐφοβήθη καὶ αὐτός.

“Οταρ θέλητις κατορθώσει τὰ πάντα.

Ο Σῆξτος V φυλάττων τὸ ποίμνιόν του εἶπε,

— Θέλω νὰ γίνω Πάπας,

Καὶ ἔγινε.

Ἡ θέλησις εἶται ἡ δύναμις ἀλλ' ἡ δύναμις δὲν εἶναι θέλησις. Διότι πόσοι ἡδύναντο νὰ κατορθώσωσι μέγιστα πράγματα καὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ θελήσωσι!

Διὰ νὰ δύναται τις πρέπει νὰ πιστεύῃ ὅτι δύναται· διὰ νὰ πιστεύῃ ὅτι δύναται πρέπει νὰ θέλῃ.

Παντοῦ ἡ θέλησις εἶναι ἡ μεγαλητέρα τοῦ ἀνθρώπου δύναμις ἐκείνη ἡτις ἔρριψε θρόνους καὶ ἀνύψωσε τυχοδιώκτας, κατεδάφισε πόλεις καὶ ἀνήγειρε κράτη.

Ο ἐνθουσιασμὸς εἶναι ἡ ὑπὸ τηλεβόλου ἐκσφενδονιζομένη σφαῖτρα ἡτις, ἡ διατρυπῇ τὰ τεῖχη ἡ ἀπέρχεται καὶ μένει ἐντὸς αὐτῶν ἡ θέλησις εἶναι ἡ δύναμις ἐκείνη ἡτις καταρρέγει τὸν σίδηρον καὶ διαπερᾷ ὅρο καὶ διασχίζει θαλάσσας.

Ο μάγος πρέπει νὰ θέλῃ καὶ νὰ πιστεύῃ. Πρέπει ὅμως ἡ θέλησίς του νὰ ἦναι σιδηρὸς, ἀκαταμάχητος.

Πρέπει νὰ ἦναι ἐνάρετος διότι τὸν ἐνάρετον δὲν σέβεται μόνον ὁ κόσμος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος τιμᾶ ἐαυτόν, τοῦτο δὲ συντελεῖ εἰς τὴν κατανόησιν τῆς δυνάμεως του.

Οἱ μάγοι, οἱ γνήσιοι μάγοι, εἶναι καὶ πρέπει νὰ ἦναι ὁ τύπος ἀρετῆς ἡθικῆς καὶ ἰσχυρᾶς θελήσεως. Καθὼς οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὰ Ἐλευσίνεια μυστήρια ὥφειλον νὰ ὑποστῶσι δοκιμὰς αἵτινες εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀπέδειπον ἡ εἰς τὸ νὰ δοκιμασθῇ ἡ γενναιότης καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν προσερχομένων, οὕτω καὶ οἱ μάγοι πρὶν ἡ ἀποφασίσωσι νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ μυστήρια τῆς μαγείας, πρέπει πρῶτον νὰ ἔχωσι πεποιθησιν περὶ τῶν προσόντων αὐτῶν ἀλλιώς

Ἄλλως θέλουσι συγκαταριθμηθῆ μετὰ τῆς μεγάλης τῶν δυσπίστων ὄμαδος, διέτι ὁ ἀνίκανος δὲν δύναται νὰ νικήσῃ τὴν φύσιν.

(Τέλος τῆς Εἰσαγωγῆς.)

ΑΣΤΑΡΩΘ.